

CSUKÁS ISTVÁN

Mirr-Murr kalandjai II.

Oriza-Triznyák

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓVAL

CSUKÁS ISTVÁN

Mirr-Murr kalandjai II.

Oriza-Triznyák

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Hogyan kerül Mirr-Murr, a kandúr, Slukk Ödön kabátzsebébe

Erősen tűzött a nap, és Slukk Ödön, az öregedő házaló úgy érezte, hogy pont az ő tarkójára. Hiába sietett vagy lassított, a nap utolérte, bevárta, és megkettőzött erővel sütötte kopaszodó koponyáját.

Slukk Ödön sóhajtva
föladta a harcot,
megigazította kifakult
hátizsákját, és lemondóan
fürkészte a poros akácfákat,
foghíjas léckerítéseket,
a konyhaajtókra szögelt
lepedőket, az udvaron elnyúló,

lihegő kutyákat, és egy másodpercre világosan érezte, hogy kár volt lejönni falura. Ebben a hőségben úgysem tud semmit vásárolni, eladni, s egy pillanatra fölrémlett előtte, mint egy látomás, lefüggönyzött, hűvös szobája és egy pohár jéghideg, fehér habos sör.

A kiscsacsi, Mirr-Murr és Morzsa a léckerítés aljából bámulták a tétován álldogáló, koponyáját óriási, kockás zsebkendővel törölgető Slukk Ödönt. A kiscsacsi szólalt meg először.

– Eltévedt – mondta. – Egészen biztos, hogy eltévedt. Azért van úgy kétségbeesve.

Mirr-Murr nem szólt semmit, csak morgott.

Morzsa kidugta az orrát a lécek között, és úgy szimatolt. Ismerős szagokat, egyszer már felfogott illatokat hozott feléje a szél. Orrát mozgatva gondolkozott, azután azt mondta:

– Ez egy öreg házaló. Két évvel ezelőtt már volt itt, ócska ruhákat vett, húsdarálót, borotvapengét meg ilyesmiket adott el. Nem tévedt el, csak melege van.

Mirr-Murr rábólintott, olyan pofával, mint aki pontosan ezt akarta mondani, a kiscsacsi pedig leplezetlen tisztelettel nézett Morzsára.

Slukk Ödön végre elindult, egyet-kettőt kiáltott, hogy:
„Használt ruhát veszek!” – Aztán befordult az egyik kapun.

A kiscsacsiék megunták az ácsorgást, és visszamentek a többiekhez. Csinnadratta, Bóbice és Paprikajancsi az üres nyúlketrec árnyékában ültek, és bámulták az eperfa alatt totyogó kacsákat.

– Mit játszunk? – kiáltott föl Paprikajancsi, mikor meglátta a közeledő kiscsacsiakat.

Vékony hangon Bóbice is utánamondta:

– Mit játszunk?

Mirr-Murr komoly pofát vágott, és foghegyről odavetette:

– Házalósdit!

– Az mi? – kérdezte Paprikajancsi.

– Hát azt kell kiabálni, hogy használt ruhát veszek, meg izzadni kell, és egy nagy zsebkendővel a tarkónkat törölgetni.

– És még mit kell csinálni? – kérdezte Paprikajancsi.

Mirr-Murr a fejét vakarta.

– A többi nem jut eszembe – mondta.

Csinnadratta, az ólomkatona hajolt előre az árnyékból.

– Ezt a játékot még dolgozd ki jobban! Addig is játszunk bújócskát, azt legalább tudjuk!

S rögtön el is kezdte a kiolvasót:

*Egy-begy, libabegy,
öreg baka arra megy,
világjáró tengerész
a fa alatt heverész,
sikárkefe csupa hab,
ül a pléhteknő alatt!*

Paprikajancsira jött ki a kiolvasó, ő lett a hunyó. Arccal a nyúlketrec falának fordult, és elkezdett hadarva számolni:
– Tíz, húsz, harminc... nyolcvan, kilencven. A többiek elosontak bűvőhelyet keresni.

Mirr-Murr lehasalva kúszott egész a konyháig. Hova bújjon? Az igazat megvallva már minden valamirevaló bűvőhelyet ismert mindenki. Annyit játszottak bújócskát!

Egyszer csak Mirr-Murr szeme felcsillant az örömtől. Ez igen! Itt biztos nem találja meg! A szögön egy kabát lógott. Mirr-Murr egy pillantás alatt felmászott az ajtófélfán, és belebújt a kabát zsebébe.

– ...százkilencven, kétszáz! – Paprikajancsi befejezte a számolást. – Aki bújt, bújt, aki nem bújt, nem bújt, megyek!

Mirr-Murr hallotta még messziről Paprikajancsi halk hangját. Kuncogott egy kicsit. „Engem ugyan kereshettek!” –

gondolta, és kényelmesen elhelyezkedett a zsebben. A kabátot sütötte a nap, s bent a zsebben kezdett egyre melegebb lenni. Mirr-Murr bizony lassan elaludt.

Slukk Ödön, az öregedő házaló nyomakodott be a kapun. Köszönt, majd nézegetni kezdte a kabátot.

– Mi tetszik? – szólt ki a konyhából Jánoska mamája.

– Használt ruhát veszek! – válaszolt röviden Slukk Ödön, és nem vette le a szemét a kabátról.

– Nincs eladó semmi – jött ki Jánoska mamája.

Slukk Ödön ravaszul összehúzta a szemét, és édesen mosolyogni kezdett, hogy a ráncok összevissza futottak az arcán. Nem olyan ember ő, aki csak úgy az első szóra elmegy! A kabát különben is megtetszett neki. Igaz, hogy kicsit poros volt, de hát ha kikeféli, kivasalja, olyan lesz az, mint az új!

Hunyorgott még egy kicsit, és lassan, ravaszul, mint a vadászó róka kerülgeti a kiszemelt vacsoránakvalót, nem beszélt a kabátról, hanem kezdte kirakni a kincseit a fakult hátizsákból.

– Metszőolló, vadonatúj – mondta, majd gyorsan folytatta:

– Habverő, valódi svédacél tortaszeletelő, rozsdamentes laskaszedő, nikkelezett diótörő, sárgaréz derelyeszaggató; tessék csak megfogni bátran, Slukk bácsi még rosszat nem adott el!

Mi tagadás, az öreg házaló értette a módját, hogyan kell elkápráztatni, elkábítani a vevőt.

Jánoska mamája tétovázott a csillogó-villogó, szép sorba kirakott kincsek előtt. Slukk Ödön, mint egy öreg, ravasz szemű, ráncos arcú varázsló, figyelte.

– Talán ezt... – nyúlt a sárgaréz derelyeszaggató után Jánoska mamája. – Az enyém úgyis elromlott. Szép a többi is.

– Az egészet magának adom – szólt ravaszul Slukk Ödön –, és nem is kérek érte pénzt!

Jánoska mamája értetlenül nézett rá.

– Hm, hm – mondta Slukk Ödön. – Elég poros, elég kopott, de ha más nincs, ez is jó. Ezért az ócska kabátért odaadom!

S már fogta is a kabátot, s dugta bele a kifakult, hatalmas hátizsákba.

– Hát jó – sóhajtott Jánoska mamája. – Szegény uramé volt.

Slukk Ödön elköszönt, lábával behajtotta a kiskaput, s vidáman poroszkált a poros akácfák alatt a vasútállomás felé. „Nincs elveszett nap! – gondolta magában. – Slukk Ödön még tud üzletet csinálni! Slukk Ödön még nem olyan öreg!”

Megváltotta a jegyet, s mert meleg volt, és az üzletre is inni kellett, beült a restibe a piros terítős asztalok közé, és kért egy korsó fehér habos, jéghideg sört.

Míg a sört hozták, a kabátot a szék támlájára tette, és kortyolgatás közben nézegette.

A vonat késett, meleg volt, és a kabát is egyre jobban tetszett neki – egyszóval Slukk Ödön, az öregedő házaló egyre több korsó sört eresztett le a torkán.

Kicsit imbolygott is, mikor bejött a vonat, a pincér meg úgy adta rá a kabátot, a hátizsákra. A kabát bő volt, s a hátizsák kinyomta, mint valami púp.

A fülke üres volt, az öreg házaló leült az ablak mellé,
és szunyókálni kezdett.

Arra ébredt fel, hogy a kalauz szólítgatja, és a jegyet kéri.

– Igenis, azonnal – motyogta Slukk Ödön, belenyúlt a kabátzsebbe, s az álmosan pislogó Mirr-Murrt nyújtotta a kalauz felé.

– Szép kis macska – mondta a nagy bajuszú kalauz, és megsimogatta a rémült Mirr-Murr fejét. – Barátságos pofikája van.

Slukk Ödön úgy fogta Mirr-Murrt, olyan kétségbeesett ábrázattal, mint aki rosszat álmodik, és nem tud felébredni. Másik kezével a nadrágzsebébe nyúlt, és odaadta a jegyet. A kalauz kezelte, szalutált és elment.

Mirr-Murr fészkelődött Slukk Ödön kezében. Az öreg házaló maga felé fordította a kandúrt, és úgy nézték egymást kíváncsian, töprengve, mint régi ismerősök, akik hosszú, hosszú idő után találkoztak.

– Hm, hm – szólalt meg végre Slukk Ödön.

Mirr-Murr nem szólt semmit, igyekezett barátságos képet vágni.

– Hát jó – fejezte be Slukk Ödön a hümmögést. – Úgyis olyan egyedül vagyok. Te meg kis helyen is elférsz. Igaz? – S fáradt tekintettel nézett Mirr-Murr-ra, és letette az ablak elé a felhajtható asztalkára.

Mirr-Murr az üveghez nyomta az orrát, úgy bámulta az elsuhanó villanypóznákat, a dróton ülő, meg-megrebbenő vadgalambokat, a lassan forduló tájat. Magához tért az ijedségből, és Slukk Ödön is barátságosan viselkedett. Dobogó szívvel érezte, hogy új, izgalmas kalandok várnak rá.

Visszanézett az öreg házalóra, de az már félrebillent fejfel aludt.

Mirr-Murr első levele barátaihoz

A kiscsacsiék tűvé tették az udvart, a házat, benéztek minden zugba, repedésbe, lapulevél alá, de nem találták Mirr-Murrt. Kétségbeesve kutattak estig, már a nap is lement, de a kandúr nem volt sehol.

Szomorkodva teltek
a napok, szótlanul
üldögéltek az üres
nyúlketrec árnyékában,
nem néztek egymásra,
nem játszottak,
csak nagyokat
sóhajtottak.

Egyszer csak Jánoska mamája kereste őket, egy nagy boríték volt a kezében. Mosolyogva nézte az árnyékban üldögélő kis társaságot. Mióta Jánoska elment nyaralni a Balatonra, bizony megint egyedül maradtak. Nem is nagyon törődött velük senki, ő például észre se vette, hogy egy hiányzik közülük. De ma délben levelet hozott a postás. A borítékon nagy ákombákom betűkkel állt a címzés:

Kicsit hosszú címzés volt, nem is fért el az egyik oldalon, a boríték másik oldalára is jutott belőle. Jánoska mamája odaadta a kiscsacsinak a levelet, és visszament a konyhába.

A kiscsacsi nézte, forgatgatta a nagy borítékot, még meg is szagolta, majd kicsit felsóhajtva továbbadta Paprikajancsinak.

– Én azt hiszem, hogy te folyékonyabban fel tudnád olvasni
– mondta.

Paprikajancsi krákogott, a torkát köszörülte, letette a borítékot a földre, úgy nézte, majd azt mondta:

– Ez valami külföldi írás lehet. Valami egyiptomi macskakaparás. Ezt az ábécét nem ismerem.

S továbbadta a borítékot Bóbicének.

Bóbice meg se nézte.

– Én csak kottát tudok olvasni – mondta, s odaadta Csinnadrattának a borítékot.

– Ezer láncos ágyúgolyó! – mormogott Csinnadratta. – Hát vágjunk neki vitézül! – S szuronyával föl vágta a borítékot, kivette belőle a levelet, egyet-kettőt köhintett, az orra elé tartotta, s olvasni kezdte:

– „Kedves Fiúk és Bóbice!”

– Ezek mi vagyunk! – kiáltotta Paprikajancsi.

– És én! – mondta örömmel Bóbice. – Olvasd tovább!

– „Először is tudatom, hogy a pipacsos vázát nem én törtem össze. Bár rám fogták itten. Mindjárt az első nap. Szép kis fogadtatás! Aztán kiderült, hogy a huzat csapta be az ablakot. Attól esett le a váza. Így végre lejöhettek a szekrény tetejéről,

papírt kerestem, tollat, tintát, s most itt ülök az asztalon, és levelet írok nektek.

Lassan megy, mert közben az ajtót is figyelni kell, mert Vica néni, a bejárónő, aki rám fogta a vázát, minden percben visszajöhet. S akkor vissza kell mennem a szekrény tetejére, mert ő (Vica néni) a lelke mélyén még mindig nem hisz nekem.

Kicsit mogorva és barátságtalan. Slukk Ödönnél dolgozik, aki a kabátzsebben felhozott ide, ami a vonaton rögtön kiderült. Ugyanis jegy helyett engem nyújtott a kalauznak. Mind a ketten nagyon elcsodálkoztak. Rólam ne is beszéljünk! De aztán megtalálta a jegyet is, úgyhogy minden rendbe jött. Jól megbarátkoztunk, és mikor megérkeztünk, Slukk Ödön kivett a zsebéből, és azt mondta Vica néninek:

– Itt van ez a kedves kis macska – (ez én vagyok!) –, mától kezdve itt fog lakni, viselje gondját! Adjon neki tejet meg ilyesmit.

– Adjon neki a nyavalya! – mondta Vica néni, és úgy csinált a lábával, mint aki táncolni készül. Rossz a modora, és barátságtalan. Ebből is láthatjátok!

De erre Slukk Ödön az asztalra csapott, és kiabálni kezdett:

– Itt én parancsolok! Enyém a lakás,
én fizetem magát!

Erre Vica néni bevágta az ajtót. De
aztán mégis kaptam tejet.

Képzelteritek, hogy egy kicsit
ideges voltam. De azért hamar
feltaláltam magamat.

Mikor az ablakból
leugrottam, kicsit
meglökhettem a pipacsos
vázát. De csak egy icipicit!
És nem akarattal. De rögtön
rám fogta. Még szerencse,
hogy az ablak bevágódott, és
Slukk Ödön azt mondta:

– Állandóan huzat van ebben az odúban! Magának agyára
megy a szellőztetés!

Vica néni nem válaszolt, a cserepeket seperte össze, és
közben engem keresett a szemével...

De nem láthatott, mert a szekrény tetején voltam.

És most beszámolok az itteni életről.

Ez egy paca, mert közben visszajött Vica néni, és én majdnem későn vettem észre! De már elment.

Hogy jobban megértsétek, két részre osztom az itteni életet. Jóra és rosszra.

Jó: Az ijedségen kívül nem lett semmi bajom, mikor elbújtam, és utána elaludtam a kabátzsebben.

Rossz: Nem látlak benneteket.

Jó: Visszont láttam egy vonatot, egy kalauzt, villanypóznát, Slukk Ödönt.

Rossz: És Vica nénit.

Jó: Slukk Ödön kedvel, játszik velem, és enni kapok, mikor itthon van.

Rossz: Ritkán van itthon.

Még rosszabb: Egy napon, mikor Slukk Ödön nem volt otthon, megjelent Jeromos, a házmester. – Szomszédasszony – mondta –, panasz van a macskájukra. El kell távolítanunk a házból. – Vica néni nem tiltakozott, inkább keresni kezdett engem. De én leszaladtam a lépcsőn, ki az utcára...

Most befejezem a levélírást, mert
jön Vica néni a seprűvel.

A címem: sokszor ölel
benneteket Mirr-Murr, a
világcsavargó. Ezt Vica néni
mondta Slukk Ödönnek:

– Hogy nem tud már
ittthon ülni vénségére,
maga világcsavargó!

És
megtetszett,
azért írtam
ide. Ha
megkapjátok,
válaszoljatok! Mert én most világgá megyek.”

A kiscsacsiék egymásra néztek.

– Hogyan válaszoljunk, mikor nem írta meg a címét? –
kérdezte Paprikajancsi.

– Dehogynem! Biztos nem olvastad jól. Én emlékszem,
határozottan emlékszem, hogy írta: a címem! – vitatkozott
a kiscsacsi.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Csinnadratta megkereste a levélben azt a helyet, ahol az áll:

– „A címem: sokszor ölel benneteket Mirr-Murr, a világcsavargó” – olvasta, és fölnézett. – Ez nem cím – mondta.

– Nem tehetünk mást – szólt Paprikajancsi –, mint megvárjuk a következő levelét. Abban biztosan megírja.

A kiscsacsiék rábólintottak. Most már, hogy hírt kaptak Mirr-Murr-ról, vidámabban folyt az életük. Játsoztak, fecsegték az üres nyúlketrec árnyékában, és várták Mirr-Murr újabb levelét.

Addig is az első levelet többször felolvasta Csinnadratta, és a többiek ugyanolyan érdeklődéssel hallgatták végig, mint először.